

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

CXXX. De jejunii disciplina conservanda, vel reintegranda. De
dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Diœcesibus integris, nonnisi
certa ratione, & justa de causa petendis, & concedendis. 10. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Suspenditur
Resolutio.Missionarii
jubentur cir-
ca subiecta
capita dis-
tincte re-
ferre.

Adhortatio.

Dat. die 4.
Maji 1745.

post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, & casibus a Divina minime Lege prohibitis, Matrimonia, contraxerunt remaneant in eisdem. Extat dictarum literarum Exemplar authenticum Romæ in Archivo Ordinis, exscriptum ad fidem Autographi asservati in Cœnobio Viterbiensi, ut videre est in novissimo Bullario Dominicano, edito & illustrato ab Antonino Bremond dicti Ordinis Alumno tom. 1. pag. 136.

§. 52. Sed hæc exempla tanti non sunt, ut Nos statim ea sequi velimus. In hoc gravi negotio, in quo multa defunt, quæ scitu digna sunt, hæremus adhuc; & præcipuum Pontificiæ sollicitudinis munus esse intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad singulas circumstantias enucleatè assequendas pertinere possit.

§. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Præfecti Missionis, cæterorumque Missionariorum, ad quos præsentem Instructionem deferri volumus, Articulis infra subiectis congruum ac dilucidum exhibere responsum, Nosque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare possimus.

I. An spes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ecclesia Unitatem.

II. An rebus in eo, in quo hodie sunt, statu manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam administrandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel quibus dicta facultas tutè delegari possit, ut Sacro Chrismate præcipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis post hæresim ejuratam, & abluti Sacro Baptismate, saltem a Sacerdote Latino.

III. An in casu concessionis hujusmodi facultatis, expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur administrando Confirmationem Infantibus immediate post Baptismum (nisi in casu necessitatis), sed in ea tantum ætate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.

IV. An Diaconi Ritus Copti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus præfertur. An Diaconi ordinati in ætate puerili, ministrent adulti in Ordine suscepto, & in statu cœlibi, itaut inferri possit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; Cum compertum sit, teste P. Benart, eos a Pueri functionibus Ecclesiasticis assuescere, & in magno numero ordinari, ne aliquando defint, qui Ecclesia Ministerii operam navent.

V. An & quomodo tolli possit, & radicitus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, & induci, quoad ætatem Ordinandorum, observantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili, ad Catholicæ Fidei præsidium, & Disciplinæ Ecclesiasticæ augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchæ Maronitarum in illis verbis: *Inducendi sunt Maronitæ, ut Concilii Tridentini Decreta observent sess. 23. cap. 12.*

VI. An plus commodi & utilitatis vel potius scandali & detrimenti allatura sit rei Catholicæ Dispensatio super Matrimonio inito post Ordines Sacros, libratis in utramque partem omnium rationum & circumstantiarum momentis.

§. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quæ Evangelici Præcones, ad Animarum salutem, ad Catholicæ Fidei propagationem, & spirituale solatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna esse cognoverint. Interim Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, & iusta sunt opera; enixe rogantes, ut Ovibus, ac Pastoribus suorum charismatum dona multiplicet, eisdem oprati eventus auspiciem, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 4. Maji MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

De Jejunii disciplina conservanda, vel reintegranda. De Dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Diocæsis integris, non nisi certa ratione, & iusta de causa, petendis, & concedendis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

LIBENTISSIME quidem amplectimur, quæ Nobis offeruntur, occasiones ad Vestros animos excitandos, ut Ecclesiasticæ disciplinæ reparandæ sedulam curam conferatis: Etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evehcti fuimus, conjunctam esse intelligimus sollicitudinem aliarum Ecclesiarum, Nobisque commendatam, qui plane tenuitatem virium nostrarum non ignoramus.

§. 1. Cum itaque præsentium literarum argumentum totum sit de Jejunio, quod tempore Quadragesimæ, veteri Ecclesiæ instituto ac lege, Fidelibus indicitur; supervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadragesimæ Institutione, & Patrum, & Conciliorum omnes super hac re in medium proferre auctoritates. Difficile id quidem Nobis parum videretur: sed potius alienum, & nullo modo contentaneum Vobis, quos doctrinæ laude, Canonum, & Sacræ Historiæ cognitione præstantes arbitramur. Porro ad scribendas has literas adducti fuimus gravissimis illis verbis Tridentinæ Synodi, quæ *sess. 25. de Reformat.* præcipit Episcopis, omne studium impendere, ut Fideles ipsorum curæ traditi magna religione perficiant ea, quæ a Sacris Canonibus præscribuntur: *Ut illis omnibus, & iis præcipue sint obsequentes, quæ ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, & jejunia.*

§. 2. Ubi primum Bononiensem Ecclesiam administrandam suscepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. rec. ab Sede Anconitana translata fuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Institutionum Nostrarum pro Viris Ecclesiasticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime solvendas Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam causam, & legitima prius auctoritate interposita, Quadragesimæ abstinentiam non observarent, minime, inquam, solvandos a jejunio, itaut liceret ipsis quolibet die mensam bis instituire, non unicâ vice, vespertinâ superadditâ Refectione, quæ permitti jejunantibus consuevit.

§. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, & præstantissimis quoque Viris demandavimus, ipsam diligenter accuratèque perpendere, ac suas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujusmodi controversiæ finem tribuere constituimus, illudque decrevimus, ne ulla in posterum, sive peculiaris, sive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad mensam tempore Jejunii, vel Quadragesimæ, nisi conditio servandi Jejunii, sive unius comestionis, interponatur; & illud quoque monitum addatur, nequaquam licere mensam eandem carne, ac piscibus instruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quæstionibus, existimavimus unicam singulis diebus comestionem inducere illis etiam, qui

Sollicitudo
Pontificis
pro confer-
vatione Ec-
clesiasticæ
Disciplinæ.Jejuniorum
observantia
& Conc. Tri-
dentini
Episcopis
cõmendata.Pontificis
sententia cir-
ca quæstio-
nes de Jeju-
nio.Leges ad eas
dirimendas
promulgatæ.

carni-

carnibus uti, cum Jejunium indicitur, ritè obtinuerunt; & pravam illam consuetudinem, quæ apud multos jam nimis invaluerat, penitus evelere, afferendi nempe carnes in mensam cum piscibus, postquam ipsi Quadragesimalis abstinentiæ præcepto soluti fuerunt, ob eam potissimum causam, quod grave detrimentum saluti ab esu piscium accipiant.

§. 4. Hæc aperitissime constant ex nostris Apostolicis Literis, quas in formâ Brevis dedimus ad omnes Episcopos Orbis Catholici anno 1741., quarum primæ incipiunt: *Non ambigimus*, alteræ verò: *In supremâ*. Nos profectò nulli unquam elargiti sumus vesci carnibus, cum tempus Quadragesimæ, sive aliud Jejunium præcipitur, nisi indictâ, scriptâque conditione, quam superius commemoravimus. Maximam pariter lætitiâ percipimus, cum reditæ Nobis fuerunt plures Epistolæ, ac Mandata vestra, Literis nostris Apostolicis omnino consentanea, quibus pro virili parte contenditis adducere Populos vobis subiectos, ut propositam in illis disciplinam piè servarent.

§. 5. Interim promulgatis iisdem Apostolicis Literis, quas paulò ante nominavimus, plures cavillationes excogitatæ sunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura suspicati fuimus. Plures etiam quæstiones propositæ Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illæ, vel ipsius Legis verbis, vel sensu penitus corrunt ac dissolvantur. Attamen Sacro Tribunali nostræ Pœnitentiariæ, rerum hujusmodi conscio ac peritissimo, easdem quæstiones expendendas commisimus, quibus omnibus plenè cumulatèque, quoties opus fuit, satisfecit.

§. 6. Archiepiscopus Compostellæ, in Hispaniarum Regnis Primus Inquisitor, nuperrime vita functus, longam ad Nos dedit Epistolam, qua plures recensebat difficultates, quæ Literis nostris Apostolicis adversabantur, quominus executioni mandarentur; eò quod nonnulli Theologi in diversas opiniones ac sententias abirent in solvendis quibusdam quæstionibus, quibus Literæ nostræ Apostolica causam & occasionem præbebant; ac proinde de illis Judicium Nostrorum exquirebat. Equidem Archiepiscopi Literæ Nos gravissimis ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt. Attamen, dum quæstiones in ipsis expositas percurramus, visum Nobis est non quidem expeti, ut iis quæstionibus responsum fieret, ipsisque solutus, nullum impedimentum, sive obstaculum nostris Literis Apostolicis superesset; sed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipsa minime adducerentur. Accedit etiam; quod Epistola Archiepiscopi multis argumentationibus, & obscuris vocibus redundabat: quamobrem, licet plures hortarentur; ne illum Archiepiscopo responsum redderemus; illi tamen satisfecimus, res præcipuas ex ejus literis delibantes, & quæstiones omnes ad certum numerum redigentes. Primum Nostris occupationibus tribuendum testati sumus; quod tardè ipsi responsum daremus, ejus studium commendavimus, & etiam magnopere probavimus; quod anceps ac dubius ad hanc Sanctam Sedem configerit, ut consilium exposceret. Deindè prolatis quæstionibus satisfacere non prætermisimus, illum tamen monentes de Instituto Sammorum Pontificum, qui leges condere solent, disciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, qui dubitandi causas obijciunt, ut quæ constituta sunt, perturbent ac evertant.

§. 7. Vix redditus Literis, Archiepiscopus paulò post vitæ cursum absolvit: Itaque non immeritò suspicamur, responso Nostræ, quæ literis continebantur, haud cognita fuisse & perspecta illis, qui quæstiones excitaverant. Post

hæc alii pariter ex Hispanis Episcopis nonnullas ex iisdem quæstionibus Nobis proposuerunt; quare iisdem responso usi sumus, quæ tradita prius Archiepiscopo Compostellæ a Nobis fuerant. Non desuerunt etiam præstantes inter Italos Theologi, qui Literas nostras Apostolicas datas anno 1741. egregiis commentariis illustrarunt: Idem contigit Responso, quod fecimus Archiepiscopo Compostellæ die 8. Julii anno 1744., quod sanè integrum suis Libris præfigendum curaverunt.

§. 8. At quoniam Libri ejusmodi ad Vos fortasse nondum pervenerunt, vel curis aliis distenti illos percurrere minime potuistis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum sapius est) ad Archiepiscopum Compostellæ jam pridem scripsimus, ut quæ disciplina Vestris in Diocæsis tenenda sit, planè cognoscatis, ac ne Vos deterreat difficultates, si quæ a captiosis hominibus concitentur.

Sequitur tenor Apostolici Brevis superius impressi num. XCIX. pag. 203.

§. 9. Cum hæc ita se habeant, satis muneri nostro fecisse videmur, ne illi, quibus licet carnes edere, cum Jejunium tempore Quadragesimæ, vel extrâ Quadragesimam Fidelibus perscribitur, unius comestionis limites excedant; ac ne piscibus simul & carnibus parari sibi mensam patiantur, neve cavillationes perferantur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc supersunt, quæ remedium à Nobis deprecantur.

§. 10. Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non solum plures in qualibet Italiae Urbe, vestra auctoritate, dissolvi a Quadragesimali abstinentia, sed etiam magno studio contenditis, ut universam Civitatem, totamque Diocæsim eadem abstinentia liberemus. Hinc factum est, ut in quibusdam Civitatibus ac Diocæsisbus jam per multos annos Fideles universi, absque ullo discrimine, carnibus per Quadragesimam utantur.

§. 11. Id quidem maximam Nobis affert sollicitudinem, eo quod deprehendimus certis Testimoniis, in quibusdam Regionibus Septentrionis, toto Quadragesimæ cursu, lactis & ovorum usum liberè permitti, qua per plures annos eandem facultatem petierint, & ab Sede Apostolica consecuti fuerint: quamobrem illi Populi sibi in animum induxerunt, non esse rursus ad Pontificem confugiendum pro hujusmodi facultate impetranda, sed priores concessionis singulis annis acceptas sufficere, ut lactis & ovorum consuetudo per Quadragesimam comprobetur.

§. 12. Præterea maximi facienda esse ducimus ea verba Trident. Concil. Sess. 25. cap. 18. *de Refor. Sicuti publicè expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, eventibus casibus, & necessitatibus, pro communi utilitate satisfiat; sic frequentius Legem solvere, exemploque potius, quam certo personarum, rerumque delectu, petentibus indulgere, nil aliud est, quam unicuique ad Leges transgrediendas aditum aperire.*

§. 13. In Literis nostris Apostolicis, quas anno 1741. ad omnes Catholicos Episcopos dedimus, huic corruptelæ viam præcludere cogitavimus ea ratione, illisque verbis, quæ rursum hic subijcimus: *Debitum igitur Paternæ uniuscujusque vestrum sedulitatis & charitatis officium jure postulat, ut omnibus notum faciatis & annuntietis, nemini quidem sine legitima causâ, & de utriusque Medici consilio, multitudini verò, veluti Populo, aut Civitati, aut Genti indiscriminatim integræ, nonnisi gravissimâ, & urgente necessitate, & in casibus per Sacra Canonum Statuta præscriptis, cum debita Apostolica hujus Sanctæ Sedis reverentia, a Quadragesimali Jejunio dispensationem, toties quoties opus fuerit, concedendam, nec*

Quæ executioni mandantur.

Excitatae difficultates per organum Pœnitentiariæ Apost. solvantur.

Archiep. Compostellæ plura dubia proponit.

Quibus Pontifex satisfecit per Literas Apost.

Hæc pro norma habentur in similibus.

Earum exemplum Episcopis mittit.

Quæstionibus hisce sublati, alii abusus tollendi.

Dispensationes generales nimis sæpe petuntur.

Quid inde timendum.

Conc. Trident. mens circa dispensationes.

Pontificis sanctio jam edita.

audacter fidenterque usurpandam, nec superbe & arroganter ab Ecclesia, sicut alibi in more positum esse accipimus, esse postulandam.

Ratio servata in concedendis Disp. general.

§. 14. Porro Nos hanc normam secuti sumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram, Quadragesimali abstinentia immunem declaravimus. In primis loci Episcopus id postulare a Nobis debuit, ac de gravissimâ, urgentique necessitate suum testimonium interponere. Deinde carnes minimè permixta fuerunt, si lactis, & ovorum usus satis esse videretur. Tum verò facultas edendi carnes tribui solum confuevit, cum interposito Episcopi testimonio id omninò necessarium judicaretur; nec sufficiens necessitati remedium afferri constaret, si ova solum, & lactinia concederentur. Quoties autem abstinentia Quadragesimæ nostra auctoritate soluta fuit, certos tamen dies præscripsimus, quibus integra abstinentia servaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigiliis præcepto obcundas, dies Majoris Hebdomadæ a Dominica Palmarum. Quandoque recensuimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abstinentiam Feriis sextis, ac Sabbatis, etiam si facultas a Nobis tradita, lactis & ovorum usum solum complecteretur. Postremò eam conditionem semper addidimus, ne Jejunii lex unius per diem comestitionis ullo modo violaretur, ac ne simul in menia carnes & pisces apponerentur.

Verificatio causæ ab Episcoporum iudicio pendet.

§. 15. Dum rationem hujus consilii nostri seriò perpendimus, haud plene acquiescimus, ob eam sollicitudinem ac dubitationem, nè causa ab Episcopo loci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad solvendam Quadragesimæ abstinentiam, ejus naturæ fortasse non sit, quæ veram & urgentem necessitatem contineat. Quippe illud Nobis semper ante oculos propositum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconsultò ac temerè faciamus. Hærent pariter animo defixa Sancti Bernardi verba ad Pontificem Eugenium lib. 3. de Consideratione cap. 4. : *Facitis hoc, quia potestis: Sed, utrum debeatis, questio est, & quomodo*: Attamen fidem præstitimus iis, quibus præstanda fuerat, Episcopis nempe locorum. Non enim alio pacto exerceri potest sollicitudo peculiarium Ecclesiarum, ac Diocesium, nisi fides habeatur Episcopis, a quibus illa administrantur. Sed in posterum, ut gravissimum hoc negotium tutius, quam fieri possit, geratur, molestum vobis non sit, animum iis advertere, quæ subijcimus.

Causæ pro concedendis dispensationibus personalibus.

§. 16. Non ignoratis ab Innocentio III. Prædecessore Nostro Cap. Consilium, de observatione jejuniorum, inter causas legitimas solvendi abstinentiam a Carnibus jejunii tempore, recenseri veram, & existentem re ipsa agritudinem: Præterea de illis, qui in Quadragesimâ, vel in aliis jejniis solemnibus infirmantur, & petunt sibi esum Carnium indulgeri, respondemus: quod, cum non subjaceat legi necessitas, desiderium infirmorum, eam urgens necessitas exigit, supportare potes & debes, ut majus periculum in eis evitetur. Item statuerant multò ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Tolerani Can. 9., quod anno 653. celebratum fuit: *Quisquis absque inevitabili necessitate, atque fragilitatis evidentis languore, seu etiam atatis impossibilitate, diebus Quadragesimæ esum Carnium præsumpserit attentare, non solum erit reus Resurrectionis Dominicæ, verum etiam alienus ab esu eadem diei Sancta Communione...* Illi verò, quos aut atas incurvat, aut languor extenuat, aut necessitas arbat, non ante prohibita violare presument, quam a Sacerdote permissum accipiant.

Aliæ omnino requiruntur pro generalibus.

§. 17. Nemo est, qui non intelligat hujusmodi causas satis esse, ut aliqui a Jejunii legis & abstinentia immunes existantur; non au-

tem, ut Populus, vel integra Civitas idem privilegium obtineat. Quis enim sibi persuadere possit, Cives universos alicujus Urbis, vel Diocesis, eodem tempore gravissimo morbo teneri, vel in eodem discrimine versari omnes, ut periculosam ægritudinem contrahant? Nisi forte eos morbos intelligamus, qui ab aris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulò post verba faciemus. Quis credat unquam, Populum universum alicujus Diocesis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema senectute confectum?

§. 18. Neque verò causa sufficiens habenda est, ut aliqua Civitas, vel Populus abstinentia Quadragesimali liberetur, ipsique Carnes permittantur, si forte pisces, vel ova caro pretio vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos Cives, ita etiam opulentos; e quibus etiam alii vitæ sustentationem labore ac sudore sibi comparant, alii verò patrimonio ac divitiis satis superque abundant. Itaque si pro emendis piscibus grave pretium solvendum sit, id quidem egenis Civibus, non verò divitibus suffragatur. Id asserunt etiam nonnulli Theologi haud severioris disciplinæ, quorum sententiam recensuimus Capite nono Libri tertii nostrarum Institutionum, quas Bononiæ Typis impressimus.

§. 19. Illud etiam inane commentum prorsus existimari debet, solvendas esse abstinentia Quadragesimæ Civitates, vel Dioceses, ubi exercitus versantur, eoque Militēs in iis locis permanentes abstinentia leges minimè observant. Id potius animos Civium inflammare deberet ad jejunium ritè religiosèque suscipiendum, ut nempe Militēs tanta virtute temperantiæ permoti, ipsorum exemplum sequantur. Illud solum pro legitima causa in medium proferri potest, Copias Militum tantam afferre Civitati penuriam herbarum, atque olei, sicut Quadragesimæ Jejunio non obtemperant, ut harum rerum pretia summopere angeantur. Tunc autem eadem statuenda sunt, quæ paulò ante diximus, cum pisces, & ova cariori pretio comparantur.

§. 20. Igitur peculiare morbi, quamvis frequentes, in posterum pro causa solvendæ abstinentiæ non adducantur; nisi forte Civibus universis idem morbi communes habeantur ob aliquam aëris corruptionem: neque in posterum herbarum, olei, piscium, & ovorum pretia tanti ponderis esse censeantur, ut omnis Civitas, vel Diocesis, ab instituto Quadragesimæ Jejunio ac temperantia liberari contendat. Quod si veras, ac legitimas a Nobis causas ad hanc facultatem obtinendam expetitis, duas potissimum percensebimus, quarum prima ex jure Canonico, altera verò ab ipsa rerum magistra experientia deprompta est.

§. 21. Innocentius III., quem superius nominavimus, eodem Cap. Consilium, de observatione jejuniorum, Archiepiscopo Bracarensi postulanti, quæ penâ plecendos judicaret illos, qui tempore Quadragesimæ a Carnibus non abstinuerant ob summam rerum caritatem, & angustiam, itaut plures fame enecarentur, respondit his verbis: *Cum autem quæseris, quæ sit illis penitentia injungenda, qui diebus Quadragesimalibus, tempore quo tanta famis inedia ingrebat, quod magna pars populi propter inopiam annonæ periret, carnes comedere sunt coacti; respondemus: quod in tali articulo illos non credimus puniendos. Preces tamen Domino pro illis & cum illis esundas, ne ipsis aliquatenus impuretur; quia bonarum mentium est, ibi timere culpam, ubi culpa minimè reperitur. Si quis hoc tempore Episcopus, adductus exemplo Bracarenfis Antistitis, idem consilium pereret a Sede Apostolica, tanquam ineptus, ac sim-*

Quadragesimalium ciborum caritas non est causa sufficiens pro disp. gen.

Nec Militum stationes.

Nec alia ex peculiaribus causis supra recensitis.

Causæ legitimæ. I. Deficientia piscium, olei &c.

Discipline veteris rigor.

plex haberetur: Sed illo Ecclesie felicissimo seculo maximi pendebar, uti æquum est, Quadragesimæ præceptum. Hinc magna severitate inquirebantur illi, qui minimè parvisent, licet talis causa intercederet, ut liberi ab eodem præcepto viderentur: nec ulla ratio habebatur Virorum Principum, licet ipsorum incolumitas cum Reipublicæ felicitate conjuncta putaretur; uti Nos fusè ostendimus in decima quinta nostrarum Institutionum Libri primi. Sed iis omiſſis, & aliis bene multis, quæ in hanc rem congeri a Nobis possent, illud primum delibabimus ex responſo Innocentii III., tunc Quadragesimæ abſtinentia solvi posse integram Civitatem, vel Diœcesim, cum re ipsa non suppetunt ea, sine quibus præceptum Quadragesimæ observari nequit. Itaque si revera in aliquo loco neque oleum, neque pisces comparari possint, tunc Incolis ejusdem loci permitti fas est, ut lacte, & ovis utantur: Si hæc autem revera deficiant, tunc Carnis, salubris tamen, edendæ facultas concedatur, interposita semper jejunii servandi conditione.

§. 22. Insula Sancti Dominici in America Meridionali in temporalibus paret Charissimo in Christo Filio nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo, nec ei ullus præest Episcopus. Præfectus Patrum Societatis Jesu anno 1742. a Nobis quaesivit, an ex concessione sibi facta a Sede Apostolica dispensandi super esu carniarum, ovorum, & lactiniorum tempore jejuniarum, & Quadragesimæ, dici posset, sibi etiam datam fuisse facultatem dispensandi nedum particulares personas, sed etiam multitudinem hominum, & omnes sui districtus Incolas, quando coram Deo id expedire judicasset: habitoque responſo, facultatem ei fuisse concessam dispensationem indulgenti particularibus hominibus, non autem multitudini hominum, & omnibus Incolis sui districtus, pro concessione exoravit. Pro causa exposuit veneficam piscium qualitatem; exiguum piscatorum numerum, qui longè ab Insula piscantes, pisces deferebant aut foetentes, aut corruptos ob nimios calores; paupertatem earum gentium, quæ oleum emere non poterant pro cibis Quadragesimalibus necessarium; deficientiam denique olerum, & leguminum, quæ in ea regione facillè corrumpuntur, aut a vermicibus consumuntur. Re subinde mature discussa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis die 12. Aprilis anno 1742., habitâ ratione regionis nimis remotæ, a qua quolibet anno impossibilis erat ad Sedem Apostolicam recursus; indulgentes necessitati Fidelium degentium in Insulis Ditionis Gallicæ in America, facultatem concessimus Præfectis Missionum illarum partium, ut in casu veræ, & ineluctabilis necessitatis, & tantùm de anno in annum, præfataque vera necessitate durante, & non aliter, nec alio modo, uti possent & valerent cum fidelibus Populis ipsorum regimini commissis dispensare super esu ovorum, & lactiniorum, & etiam carniarum tempore Quadragesimali, indictâ simul cum hujusmodi dispensatione observantia jejunii per unicam comestionem, oneratæque prædictorum Præfectorum conscientia, si adamusim juxta præscriptum concessâ facultate usi non fuissent.

§. 23. Sed jam ad experientiam deveniamus. Quindecim ab hinc annis per totam fere Europam morbus invaluit, qui pectoris inflammationem inferebat, ita tamen, ut ex una Civitate in aliam, & ex una Provincia in aliam hæc funesta lues promanaret. Id contigit annis 1730. 1733. 1740. Licet autem morbus ejusmodi, qui universos hominum ordines, atque

ætates corripiebat, lentam solum in pectore inflammationem excitaret, tamen senibus maturatione jam ætate debilitatis extremam affererat perniciem: nam ex ipso febres acutissimæ, ac mortales sequebantur. Idem morbus in periculum trahebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectore laborarent. Postremò multorum pectora adeò labefactavit, ut gravissima deinde mala provenerint. Alias quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, ægros in discrimen vitæ adduxisse, Medici Scriptores luculenter testantur.

§. 24. Itaque, si Medicinæ Professores acciti, monitque graviter, ut nihil a veritate alienum respondeant, unanimi consensu fateantur (uti nobis ipsis accidit, cum adhuc Bononia versaremur) morbum esse talis naturæ, qualem superius commemoravimus, itaut nulla ætas libera, & incolumis esse queat; & affirmant, illis ipsis, qui inter Cives salvi & integri numerantur, eandem perniciem imminere; id præterea conferre plurimum ad ejusmodi luem depellendam, aut evitandam, si tum ægrotantes, tum sani a piscibus, & oleo, & quandoque pariter a lacte, & ovis abſtineant, si, inquam, res ita se habeat, tum procul dubio causa sufficiens judicanda est, quæ experientie innititur, & quæ semper probata, & in posterum probanda videtur, ut nempe Populus, seu Civitas integra a carniarum abſtinentiæ præcepto non teneatur.

§. 25. Neque ulla difficultas removere vos debet a consulendis Medicis, qui præstantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera senserint, scripto testari non præmittant; quæ conditio si desit in posterum, nulla unquam facultas Civitati, aut Diœcesi, carniarum aut lactiniorum vescendi tempore Quadragesimæ tribuetur: quippe id necessarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiare quidem Cives a Quadragesimæ præcepto liberos, & immunes decernere soleant; (de quâ re gravissimè monendi a vobis sunt, ne suas animas indulgendo nimis aggravent): Cum verò pro universis Civibus idem statuendum proponitur, tum se difficiles, anxios, & sollicitos præstare, Nos ipsi experti sumus. Postremò si velint percurrere ea, quæ in Italia, & extra ipsam præclarissimi Auctores Medici Typis evulgarunt, facillè deprehendent, abſtinentiam, ciborumque parsimoniam ab illis magnopere commendari; discrimen inter morbos constitui; & certis rationibus ostendi, in curandis quibusdam morbis nequaquam requiri, ut jusculum, & carnes, loco piscium olei, & herbarum substituantur; in aliis verò juvare plurimum, si sublatis carniarum, cum indicitur jejuniarum, oleo, vel lacte ægrotantes utuntur: Demum advertent, quàm diligenter, accuratèque scribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolumes a communi lue supersunt.

§. 26. Hæc vobis indicanda putavimus. Reliquum est, ut Vos hortemur, nè tam facile suscipiatis negotium petendæ facultatis utendi carniarum, & lactiniorum tempore Quadragesimæ pro universa Civitate, vel Diœcesi. Quippe abruptenda tandem est consuetudo, ob quam jam per tot annis in quibusdam locis hæc facultates tribui consueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abſtinentiam Quadragesimæ nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc causam inter ægros, vel mortuos referri.

Medici audiendi super quaestione morbi.

Forum atreſtationes exhibendæ.

Quid observandum pro indulgenti esu carniarum, & ovorum.

Episcopi ne facile petant Dispensationes generales.

Exemplum dispensationis concessæ pro Insulis Americæ.

II. Causa, Morbus epidemicus.

Premiſſis non ſervatis, Diſpenſatio denegabitur.

§. 27. Hanc rationem, & inſtitutum Nos ipſi ſecuti ſumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus,) cum nuper Quadra-geſima tempus ageretur. Si vos id quoque præſtabitis, neque facile a Nobis pro univerſa Civitate, vel Dioceſi, facultatem ſolvendi Qua-dra-geſimæ abſtinentiam poſtulabitis, vel (ſi ne-ceſſarium id arbitremini) non aliter, quàm ſer-vatis præmiſſis conditionibus Diſpenſationis in-ſtantia ad Nos deferretur, non ſolum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; ſed etiam repulſæ pudorem evitabitis, Noſque pariter eâ moleſtiâ vindicabitis, quam ferimus, dum votis veſtris minimè obſecundamus. Poſtremò vos omnes peramanter amplectimur, & Apoſtoli-cam Benediſtionem Vobis, Populiſque veſtris impertimur. Datum ex Arce Caſtri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 10. Jun. 1745.

CXXXI.

Electio Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemlensem nulla & illicita declaratur; cum cenſuris, & inhibitione, ne Conſecrationem ſuſcipere præſumat.

Dilectis Filiis Univerſis Catholicis in Federato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benediſtionem.

Schiſmatico-rum pervi-cacia.

HIERONYMO de Boch e vivis ad diſtrictam rationem de illegitima probroſaque ſua in Pſeudo-Epiſcopum Harlemlensem cooptatione a Pſeudo-Archiepſcopo Ultrajeſtenti Petro Joanne Meyndarts ſineſtissimi Schiſmatis iſtic Patrono dudum facta, deque ſua illicita, nefaria, ſacrilega, & contra ſuprema Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis mandata, ac Sacrorum Canonum ſanctiones, ſuſcipere accepta conſecratione, reddendam, die xi. Menſis Decembris anni proxime elapſi evocato a Paſtorum Principe æternoque Judice Jeſu Chriſto, cujus ſperandum quidem erat, fore nimirum, ut ipſe Petrus Joannes ſceleſtiſſimus execrandæ per-duellionis anteſignanus, quem neque paterna Prædeceſſoris noſtri ſel. rec. Clementis PP. XII. ac Noſtra monita, neque vibrata toties in ipſum omnium Eccleſiaſticarum cenſurarum fulmina ad ſaniorum mentem redegerant, tam in-felici ejuſdem Hieronymi exitu percuſſus, e ſce-leribus ſuis emergens, ad meliorem frugem re-diret, & fructus poenitentia dignos faceret. Ve-rum iniquitatis filius nec conſcientia angoribus tactus, nec tot cenſurarum Eccleſiaſticarum for-midine deterritus, nec ad tantum ſymmyſte ſui exitum perterrefactus, ſed veluti is, qui lara-tur, cum male fecerit, & exultat in rebus peſ-ſimis, temerario auſu ac præfracta fronte non ſolum eidem Eccleſiæ Harlemlenſi primum Gene-raleſem Vicarium, deinde Epſcopum conſtituit & designavit die xv. Menſis Maji currentis anni quemdam Schiſmaticum Virum Joannem Van-Stiphout Amſtelodami Pſeudo-Paſtorem; verum ad Nos etiam literas dedit, quibus Nos de te-meritate ſua, deteſtabiliſque Pſeudo-Epiſcopi designatione certiores faciens, patrati quoque criminis ac ſceleris confirmationem a Nobis expoſtulat.

Pſeudo-Epiſcopi elec-tio.

Ultrajeſten-ſis Pſeudo-Archiepſco-pi auctoritas nulla, Epiſcopatus

§. 1. Ad tantam audaciâ pene concidimus, nec poſſumus fatiſ aptis verbis explicare & debitis lacrymis deſlere tam pervicacem perdiri hominis in malitia ſua gloriantis, & ſceleribus ſcelera adjucentis infaniam furoremque. Eſt

autem per alias in ſimili forma Brevis literas tum laudati Clementis Prædeceſſoris, tum Noſtras, quarum tenores hiſce præſentibus literis pro in-ferriſ haberi volumus, tam ipſius Petri Joannis electionem & conſecrationem in Pſeudo-Archiepſcopum Ultrajeſtensem, quam deſuncti Hiero-nymi de Boch electionem, conſecrationem, & jamdudum obſoleti Epſcopatus Harlemlensis erec-tionem irritam, inanem, illicitam, illegiti-mam, ac ſacrilegam, & utrumque excommu-nicatum, anathematizatum, atque a Catholica Eccleſiæ communione ſegregatum, ac prout ſchismaticum vitandum, eſſe ac fore, & utrum-que nullam vel minimam Jurisdictionem Epſcopalem, aut pro Animarum regimine auctori-tatem unquam habuiſſe & habere declaratum fuerit; ac propterea nulla pariter, irrita, & inanis ſicta Harlemlensis Epſcopatus erec-tio, ac dicti Joannis Van-Stiphout aſſerta in Pſeudo-Epiſcopum Harlemlensem designatio; tamen Præ-deceſſorum noſtrorum, ac potiffimum ejuſdem Clementis Prædeceſſoris, ſacrarum legum mo-rem & exempla ſecuti, quemadmodum alias fe-cimus, tradita Nobis e Cælo poteſtate, electio-nem Joannis Van-Stiphout in Pſeudo-Epiſcopum Harlemlensem a Pſeudo-Archiepſcopo Petro Joanne, & ab ejus ſictis Canoniciſ factam, aſ-ſertique Epſcopatus hujusmodi erec-tionem, nul-lam, inanem, nefariam, illegitimam ac ſacri-legam declaramus, eamque reſcindimus, de-lemus, abrogamus.

§. 2. Deinde ſub pœna Excommunicationis ipſo facto & ſine alia declaratione incurrendæ mandamus diſtrictèque indicimus eidem Joanni Van-Stiphout, ne ullam Epſcopalem Jurisdictionem exerceat, ne pro ſuſcipiendis Ordini-bus Dimiſſorias literas dare, ne Paſtores, Miſſionarios, Miſtros, Deſervitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad Animarum cura & ſacramentorum adminiſtrationem, quovis etiam neceſſitatis prætextu, conſtituere ac deputare audeat: ac proinde, ſi quis per ipſius Literas Dimiſſorias Eccleſiaſticos Ordines ſuſceperit, ſe ſuſpenſum, ac propterea irregulari-tati obnoxium eſſe ſciat, ſi ſuſceptos Ordines exercuerit. Quacuſcumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine ſive jam factas, ſive faciendas, cum omnibus inde ſequutis prout irritas, nulliſque momenti de-claramus.

§. 3. Præterea ſub eadem pœna Excommuni-cationis ipſo facto & ſine alia declaratione incur-rendæ mandamus tam eidem Joanni Van-Sti-phout, ne ſe cuiquam Archiepſcopo, aut Epſi-copo conſecrandum præbeat, quàm ipſi Pſeudo-Archiepſcopo Petro Joanni, aliſque Archie-piſcopis & Epſcopis, ne eumdem inaniter elec-tum Epſcopum Harlemlensem conſecrare au-deant. Has autem pœnas decernimus ſine præ-judicio illarum, quas tam Electus Pſeudo-Epiſ-copus, quàm Elector Pſeudo-Archiepſcopus nôverint ſe incurriſſe.

§. 4. Caterum, Dilecti Filii, gaudium, & corona noſtra, quemadmodum præclara veſtra in Catholica Fidei & Religionis Orthodoxæ con-ſeſſione virtus & conſtantia, rebus ipſis ſemper probata, & Apoſtolicis laudibus commendata, Nos dubitare non ſinit, quin non ſolum ad præcavendam, ſed ad procul amandandam propuſandamque etiam omnem execrandi Schiſma-tis luem maximopere enitamini; ita paterna noſtra erga Vos caritas haud patitur, quin pa-terni cordis noſtri curas cogitationeſque ad Vos convertamus, ſollicitè monentes atque adhor-tantes, ut in ea vocatione maneat, in qua vo-cati eſtis, repudiata illorum vaſtritie, qui incautos pellicere ad ſe conantur. Date quotidie magis operam, ut Seductores intelligant, Vos ad verum Chriſti Domini Ovile, & ad ejus in

Nova electio damnatur, & annullatur.

Inhibetur electio quilibet jurisdictionis actus.

Necon Epſcopalis Conſecrationis ſuſceptio.

Admonitio & cohortatio ad Catho-licos.

terris